

Z obsahu:

**Maria je Matkou
lidstva v řádu
milosti**

Jan Pavel II. při
generální audienci
24. září 1997
– strana 2 –

Blahoslavení chudí
František Kamphaus,
biskup limburský
– strana 4 –

**Sv. Markéta
Marie Alacoque
1647–1690**
Letos uplynulo 350
let od narození velké
světičky sv. Markéty
Marie Alacoque
– strana 5 –

**Úmysly Apoštolátu
modlitby na měsíc
říjen 1997**
– strana 8 –

**Trvalý příklad
sv. Hedviky**
Světička uměla žít ve
světě, který opustila
– strana 11 –

**Mystička všedního
dne**
Bílá kronika
– strana 12 –

Maria je Matkou lidstva v řádu milosti

II. vatikánský koncil zdůrazňuje tuto Mariinu úlohu tím, že ji spojuje s její spoluprací na Kristově vykoupení. Z rozhodnutí Boží prozřetelnosti byla zde na zemi vznešenou Matkou božského Vykupitele jedinečným způsobem, nad jiné velkodušnou společnicí a pokornou služebnicí Pána. Skrze mateřské úkony a gesta od těch nejobyčejnějších až po ty nejnáročnější Maria svobodně spolupracuje na díle spásy lidstva v hlubokém a stálém souladu se svým Synem.

Koncil také ujasňuje, že Mariina spolupráce byla prodchnuta evangelijními ctnostmi poslušnosti, víry, naděje a lásky, a že se uskutečňovala pod vlivem Ducha svatého. Kromě toho připomíná, že právě z této spolupráce vyvěrá dar jejího všeobecného duchovního mateřství. Přidružená ke Kristu v díle vykoupení, které zahrnuje duchovní znovuzrození lidstva, stává se Matkou lidí, kteří se zrodili k novému životu.

Tvrzením, že Maria je naší Matkou v řádu milosti, koncil vyzdvihuje, že se její duchovní mateřství nevztahuje pouze na učedníky, jako kdyby se měla vysvětlovat v restriktivním slova smyslu věta, kterou Ježíš pronesl na Kalvárii: „Ženo, hle, syn tvůj!“ Těmito slovy totiž Ukřižovaný tím, že určil důvěrný vztah mezi Marií a milovaným učedníkem, typickou postavou univerzálního dosahu, chtěl dát svou Matku všem lidem za Matku.

Na druhé straně všeobecná účinnost výkupné oběti a Mariina vědomá spolupráce na Kristově obětinném daru nepřipouští omezení její mateřské lásky. Toto Mariino všeobecné mateřské poslání je vykonáváno v kontextu jejího zvláštního vztahu k církvi. Svou péčí o každého křesťana, ba o každého tvora vede víru církve ke stále hlubšímu přijetí Božího slova, posiluje její naději, oživuje její lásku a bratrské sdílení a povzbuzuje apoštolský dynamismus.

Během svého pozemského života Maria projevovala své

duchovní mateřství k církvi velmi krátkou dobu. Nicméně tato její funkce se ukázala v celé své hodnotě po nanebevzetí a je jí určeno, aby trvala během staletí až do konce světa. Koncil výslovně říká: Mariino mateřství v plánu milosti trvá neustále od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem, až do věčného dovršení spásy všech vyvolených. Po svém vstupu do věčného království Otce, mnohem blíže božskému Synu, a tedy i nám všem, může v duchu svatém mnohem účinněji vykonávat funkci mateřské přímlyvy, kterou jí světila Boží prozřetelnost.

Nebeský Otec chtěl postavit Marii blízko Kristu a do spojení s ním, který přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ a přimlouvá se za ně. S kněžskou přímlyvou Vykupitele chtěl spojit mateřskou přímlyvu Panny. Tuto funkci Maria vykonává k dobru těch, kteří jsou v nebezpečí a potřebují časné projevy přízně a především věčnou spásu. Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou uvedeni do nebeské vlasti, proto je blahoslavená Panna vzývána v církvi jako *přímlyvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice*. Tato jména, jež vyrostla z víry křesťanského lidu, pomáhají lépe chápat povahu zásahů Matky Páně v životě církve a jednotlivých věřících.

Titul *přímlyvkyně* nebo *orodovnice* sahá až k svatému Ire-

nejovi. Když pojednává o neposlušnosti Evy a Mariině poslušnosti, tvrdí, že ve chvíli zvěstování se Panna Maria stala *přímlyvkyní* Evy. Vždyť svým „ano“ hájila a osvobodila pramáti od následku její neposlušnosti, a stala se příčinou její spásy i celého lidského rodu.

Maria vykonává svou úlohu *orodovnice* tím, že spolupracuje jak s Duchem utěšitelem, tak s tím, který na kříži prosil za své pronásledovatele a kterého Jan nazývá naším přímlyvcem u Otce. Jako Matka brání své děti a chrání je před škodami způsobenými jejich vlastními vinami. Křesťané vzývají Marii

jako *pomocníci* a uznávají, že její mateřská láska vidí potřeby svých dětí a ochotně jim spěchá na pomoc, především když je ohrožena jejich věčná spása.

Přesvědčení, že Maria je blízko těm, kteří trpí nebo se ocitají v situaci velkého nebezpečí, vnukla věřícím, aby ji vzývali jako *zachránkyni*. Táž důvěryplná jistota je vyjádřena v nejstarobylejší mariánské modlitbě: Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko, prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, ale ode všeho nebezpečí nás vysvobod nás vždycky. Slavná, požehnaná Panno, Paní naše, *prostřednice* naše, *orodovnice* naše, se Synem svým nás smiř, Synu svému nás poroučej, Synu svému nás obětuj. Jako mateřská *prostřednice* Maria přednáší Kristu naše touhy, naše prosby a předává nám božské dary a neustále se za nás přimlouvá.

Podle Vatikánského rozhlasu

Svatý otec Jan Pavel II. v závěru audience pozdravil také poutníky z Moravy:

Srdečně vítám poutníky z Moravy, zejména pak skupinu vedenou Mons. Josefem Hrdličkou, pomocným biskupem olomouckým. Moji drazí, přinesli jste s sebou korunu ze zlata, která po vašem návratu ozdobí ctihodný obraz Panny Marie v uherskobrodské svatyni. Rád žehnám vás i tyto korunky s přáním trvalé ochrany Matky Boží. Chvála Kristu.

MĚLA UDĚLAT VÍC...?

Ozvaly se kritiky, že matka Tereza měla udělat víc, aby se odstranily příčiny bídy ze světa. Ona znala tyto kritiky. Pravděpodobně by pokrčila rameny a řekla: »Zatímco vy diskutujete o příčinách a kořenech chudoby, já pokleknu k těm nejchudším mezi nejchudšími a budu se starat o jejich potřeby. Umírající žebráci, malomocní, oběti AIDS nepotřebují debaty a teorie, potřebují lásku. Ti, kteří mají hlad, nemo-

hou čekat, až zbytek světa, který žije v dostatku, najde nějaké dokonalé řešení, ale potřebují teď hned dokonalou solidaritu. Umírajícím, neduživým a dětem, které mají přijít na svět, jsou málo platné utopistické ideologie, které hlavně v posledních desetiletích hledají model perfektního světa. Oni potřebují láskyplnou lidskou přítomnost a starostlivou pomocnou ruku.«

Př. -IŠ-

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 7,7–11

Modlil jsem se a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12–13

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejnvtitnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před ním mohl ukryt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17–30

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: »Nezabiješ, nezcižolžíš, nepokradeš, nevydáš křivě svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!« On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohledl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zamoučen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohledl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“

Myšlenka na neděli

NEJLEPŠÍ RADA

Zamyšlení nad úryvkem Mk 10,17–30

Prodej všechno, co máš, a následuj mne

Šťasten, kdo pocítí ve svém srdci touhu přerušit práh průměrnosti, přiblížit se Bohu něčím více než jen pouhým respektováním přikázání desatera. Cítí-li v srdci alespoň náznak podobného přání, nechej v tuto chvíli všechno a vyhledej Ježíše. Připoj se k mládenci, který jde za ním zdaleka právě s touto tužbou. Dostává se ti příležitosti sledovat, jak může klíčit povolání k Bohu zasvěcenému životu.

Pohled, s jakou důvěrou a úctou pokleká mládenec u Ježíšových nohou. Je nesmírně potěšen, že se může osobně a důvěrně setkat s Mistrem, o kterém je přesvědčen, že je *dobry*, to znamená dokonalý. Pokloň se Božímu Synu spolu s ním. Vyznej z celého srdce svou radost a vděčnost, že nám Otec na vtěleném Slovu ukazuje, o jakém člověku snil, když mu v ráji vdechl dech života. Nemůže být nic ušlechtlejšího, než touha stát se mu podobný a *být dobrý*.

Co mám dělat? Položil jsi už někdy Ježíši tuto otázku? Chceš-li se zalíbit Bohu, nemůžeš se spolehnout jen na své vlastní zdání, ale musíš se snažit, aby ses dověděl, co od tebe očekává. Možná, že při první Ježíšově odpovědi pocítíš určité zklamání. Pán nežádá víc než zachovávaní daných přikázání. Ale uvědom si, že Ježíš ani více požadovat nebude. Jestliže se nechceš spokojit s tím, co je nezbytné, co stanoví Boží zákon, můžeš sám nabídnout svou ochotu a připravenost poslechnout **nejen příkaz, ale i radu**. Nejsi-li zcela rozhodnut a v hloubi duše váháš, sleduj pozorně, jak Ježíš odpoví na ochotu mládeho muže, který klečí u jeho nohou.

Nechtěl bys, aby i na tebe *Ježíš pohledl s takovou láskou*? Poznáváš z jeho očí, jak nepokrytě se jeho Srdce potěší, když se setká s duší, která je připravena vyhovět mu i v tom, co tak velice miluje, ale k čemu nemůže nikoho zavázat ani nutit. Nasyť tímto laskavým pohledem Ježíšovým své srdce do té míry, aby pak neváhalo přijmout jeho radu, ať se bude týkat čehokoliv. Upevni přitom svou důvěru, že to bude jen jeho veliká láska k tobě, která ti odhalí, *co ti ještě schází*.

»Jdi, prodej všechno, co máš. Tvé srdce není ještě prázdné. Je tolik věcí, které tě pou-

tají k sobě a k zemi. Zdá se ti, že by to nešlo bez nich se obejít, chyběly by ti tvé navyklé radůstky. Budeš – li však na nich lpět, nezůstane dost místa pro mne. *Jdi, prodej všechno, co máš*. Neřekl bych ti to, kdybys mě nežádal. Je to **moje nejlepší rada**.«

Co se to stalo s mláďencem, který s takovou touhou a důvěrou spěchal za Ježíšem? Proč vstává a odchází se svěřenou hlavou? Pánův požadavek jej přímo šokoval. *Měl totiž mnoho majetku*.

Ježíš se za ním dívá se stejnou láskou jako dříve, ale odcházející již jeho pohled nevnímá. Představa, že by se měl vzdát celého svého jmění, v něm rázem udusila všechny vznešené touhy. Co uděláš ty? Poklekneš místo něho k Ježíšovým nohám, nebo také odejdeš a svým zklamáním zklameš Spasitele?

Poslechni si ještě alespoň Mistrova varovná slova. Bohatství a majetek nejsou jen překážkou na cestě k dokonalosti, ale i na cestě ke spáse. *Béda vám, boháčů, už máte své potěšení*.⁽¹⁾ *Nemůžete sloužit Bohu a mamonu*.⁽²⁾ Víš jistě, komu vlastně sloužíš?

Nebud' smutný a neodcházej. Nepřemýšlej chvíli o tom, jak velké a vzácné je ti to, co bys měl opustit, ale o tom, jak vznešené a krásné je to, co ti Ježíš radí. Rozhlédni se kolem sebe. Jsi ve společnosti mužů, kteří již udělali ten rozhodující krok, který tě tak leká: *Opustili všechno a šli za Ježíšem*. Promluv si s Petrem, s Jakubem, Janem, Filipem, někdejšími milionáři Matoušem, zeptej se jich, zda jim za ta léta, co jsou s Ježíšem chudí, něco scházelo. Ježíšovy sliby nejsou prázdná slova. Ukáže ti na svých věrných následovnicích, jak se naplňují: Nejen *stokrát*, ale víc než tisíckrát bude jejich rodina větší než ta, kterou opustí. Není to úžasné?

Ale teď nejde o to, abys jen počítal, co ti to vynese. Řekni Ježíši: »Pane, důvěřuji ti, že se dokonale staráš o ty, *kterí jdou za tebou*!« Pak mu vypočítej zcela upřímně všechny věci, které zatím tak poutají tvé srdce a tvou mysl, že nemáš dosti sil dát jemu přednost před nimi, a ptej se: *Mistře dobrý, co mám dělat?* Říkej mu to nejen dnes, ale i zítra, pozítří, každý den.

Pane, dej mi ducha moudrosti, ať nesrovnávám s tebou to, *co je jen troška písku a co lze počítat za bláto*.⁽³⁾ Přiznávám s lítostí, že jsi byl pro mne mezi vším, co mám, často tím *posledním*. Pomož mi, abys byl jednou provždy *Prvním*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 6,24; ⁽²⁾ Mt 6,24;

⁽³⁾ srov. 1. čtení Mdr 7,7–11

Blahoslavení chudí

František Kamphaus, biskup limburský

Ježíš byl chudý

Ježíš přišel na svět jako syn chudých lidí. Je mu vždy bližší stáj než palác. Když se narodil, položili jej do jeslí, které patřily někomu jinému. Když zemřel, uložili jej do hrobu, který patřil někomu jinému. To je jeho cesta. *Lišky mají doupata, ptáci mají hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu sklonil.* (Mt 8,20). Nehrál si na chudého, skutečně byl chudý. Nemusel se křečovitě solidarizovat s chudými, byl jedním z nich.

Ježíš nebyl neutrální vůči chudým a bohatým. Jistě, jeho poslání bylo určeno všem lidem. Nikdo nebyl vyloučen z jeho lásky. Ale chudí mu byli obzvláště blízcí. Mluvil k nim jinak než k bohatým. Jeho řeč byla jednoznačná: pro jedny plná příslibů, (Blahoslavení...), pro druhé varování a hrozeb (Běda vám...) *Hladové sytili dobrými věcmi a bohaté propouštěli s prázdnou* (Lk 1,53). Nikdy neoznačil Ježíš bohatství jako znak Boží přízně a vyvolení. Mluví o prvním a posledním místě. Říká, že *poslední budou prvními* (Mk 10,31). Při tom on sám nebyl žádným asketou ani bojovníkem za práva některé společenské třídy.

Smysl blahoslavenství

Co to znamená, když slibuje chudým nebeské království?

Jeden bratr žádal sv. Františka, že by rád vlastnil žaltář. Sv. František to odmítl s tímto zdůvodněním: »Když budeš mít jednou svůj žaltář, budeš žádat celý breviář. Když budeš vlastnit svůj breviář, posadíš se do chórové lavice jako nějaký velký prelát a budeš žádat svého bratra: „Přines mi můj breviář!“

Ježíš nemluví o Božím království jen jako o tom, co přijde v budoucnosti, nýbrž o tajemné Boží přítomnosti již nyní. On sám žije, jedná v této Boží přítomnosti: uvádí znaky, které to potvrzují: *...slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní se očišťují, hluchí slyší, mrtví vstávají z mrtvých, chudým se zvěstuje radostná zvěst* (Mt 11,5). Tomu nemáme rozumět pouze obrazně. Tak jako slepí, které Ježíš uzdravil, skutečně viděli a malomocní byli skutečně očištěni, tak je tomu i s chudými, kterým chybí to nejpotřebnější k životu. Ti nyní přicházejí ke svému právu. Mají budoucnost zajištěnou u Boha, jsou plnoprávními občany jeho království. Ježíš je neteší jen pro budoucí časy, mimo tento svět a dějiny. Boží vláda již na sebe nenechá dále čekat. Přichází tím, co Ježíš říká a činí.

Ježíš tedy nedává informace pouze o tom, co má jednou přijít. Nastupující a počínající Boží království vytváří nový světový řád. Měřítka dosavadních systémů jsou prolomena. Ti, kteří byli podle těchto měřítek deklasováni a vyhoštěni, jsou nyní blahoslavení. Pozemský blahobyt a sociální prestiž nejsou v Božím království směrodatné. Právu a blaženosti se neteší ti, kteří jsou *in possessione* – majetní. Podle Božího práva jsou jimi právě ti opační. Ten, který již nyní má všechno, již nemá co očekávat. Páni a vládci tohoto světa, kteří se chovají jako bohové, nemají v Božím království žádné místo.

Blahoslavenství varuje

Tato zaslíbená a již nastupující Boží budoucnost pro chudé je současně oním *běda* pro bohaté. Mezi chudými a boha-

Jeden rabín seděl v chrámě.

Dostalo se mu osvícení.

Bylo mu najednou jasné:

musíš pomáhat chudým.

Při východu z chrámu potkal u brány chudáka.

Šel mu vstříc, chtěl ho obejmout a zvolal: »Mám tě rád, řekni mi, co ti schází!« Chudý na to odpověděl: »Jak můžeš říkat, že mě máš rád, když nevíš, co mi schází?«

tými je *hluboká propast* (srov. Lk 16, 19-26). Nikoliv radost z pomsty a potěšení ze škodolibosti jsou vyjádřeny v oněch »běda«. Je to spíše zničující pohled a proročká předpověď současně. Blahoslavení chudých je současně soudem nad bohatými a voláním po jejich obrácení, tedy soudem ve smyslu nápravy. Ježíš tím nevyhlašuje žádný politický program. Ale nesmíme přehlížet, že tím se má zásadně změnit celý život křesťanů, tedy i jejich hospodářské chování.

Evangelium neobsahuje jen varování před chamtivostí a penězi (Lk 12,15). Ukazuje současně těm, kteří mají majetek, jak s ním mají nakládat: *Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých* (Lk 14,12–14). Bohatí mají tedy opustit ďábelský kruh »jak ty mně, tak já tobě«. Hostitel jedná se svými hosty nikoliv

jako s něčím užitečným, ale jako s lidmi.

Záruka pravého svědectví

Blahoslavenství se však netýká mas, ale učedníků. To jsou ti, kteří dobrovolně kvůli Ježíši opustili to, co měli. Nejsou to ti, kteří se v nouzi ocitli nedobrovolně v důsledku hospodářské a sociální situace. Je tu řeč o těch, kteří se dobrovolně rozhodli vzdát se majetku. To, že opustili všechno, je podle evangelia obzvláště významné (srov. Lk 5,11;5,28; 18,22). Cenou za dokonalé následování Ježíše Krista je dobrovolná chudoba.

Tím, že Pán volá učedníky k dobrovolné chudobě, vyzývá současně bohaté, aby se obrátili. Bohatí i dobrovolně chudí dostávají již zde svou odměnu: chudým patří Boží království a bohatí mají to, co si zasluhují. Proto jim platí *běda*. Evangelista zdůrazňuje, že Ježíš je Spasitelem hříšníků, nemocných a celníků, aby se bohatí a majetní ujali již nyní těch pohrdaných maličkých, kterým patří nebeské království.

Je rozdíl mezi tím, zda blahoslavenství ohlašuje Ježíš

Sv. Markéta Marie Alacoque 1647–1690

Letos uplynulo 350 let od narození velké světice sv. Markéty Marie Alacoque, kterou spojujeme především s její úctou k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Nemenší však byla její láska k eucharistii.

Svatá Markéta Marie Alacoque zemřela 17. října 1690. Blahořečil ji Pius IX. v r. 1864 a svatořečil Benedikt XV. 13. května 1920.

V jejím vidění ji Kristus nazýval »milovanou učednicí svého Srdce«. Nebyla pouze čtenkou Božského Srdce, ale stejnou měrou milovala i Nejsvětější svátost.

Její vnější život je celkem prostý a jednoduchý. Mnoho však je možno říct o jejím vnitřním životě a vztahu k Nejsvětější svátosti, takže patří plným právem mezi eucharistické světce. Její otec zemřel, když jí bylo sotva osm let. Matka tehdy poslala dceru na výchovu do kláštera klarisek v Charolles. Tam přistoupila v devíti letech k prvnímu svatému přijímání.

O účinku tohoto prvního přijímání napsala světice ve svých autobiografických poznámkách: »Od tohoto přijímání mi ztrpky všechny malé radosti a potěšení. Nebyla jsem schopna mít z nich radost, i když jsem se o to snažila. Ale kdykoliv jsem se chtěla potěšit s mými kamarádkami, něco mě nutilo, abych se stáhla do kouta a nenašla jsem klid, dokud jsem tento hlas nenásledovala. Tam mě vyzval, abych poklekla a modlila se.«

K matce se opět vrátila, když těžce onemocněla. Již od dětství měla touhu zasvětit se zcela Bohu, ale teprve ve 24 letech mohla vstoupit v Paray do kláštera kongregace Navštívení, založené sv. Františkem Saleským a sv. Františkou de Chantal. Brzy nato začala mystická vidění, a to převážně v návaznosti na přijímání Nejsvětější svátosti nebo v průběhu adora-

ce před svatostánkem. S mystickými dary bylo spojeno mnoho nemocí, duševního utrpení a nepochopení. Jinak jako by se v tomto skrytém řeholním životě navenek nic zvláštního nedělo.

Ale její život byl naplněn nesmírnou a vznešenou láskou k Ježíši Kristu. Stále více v ní rostla touha, aby se mohla zcela věnovat modlitbě.

»Obrátila jsem se na nejvyššího Pána. Naučil mě, jak se mám modlit. Bylo to užitečné pro celý můj další život. Měla jsem před ním pokorně klečat, prosit jej za odpuštění všeho, čím jsem jej urazila, nabízet mu sebe samu v oběť, aniž bych přitom věděla, jak se to má stát.«

Pak se mi ukázal v tajemství, o kterém jsem podle jeho vůle měla rozjímat; a to zaměstnalo mou duši a udržovalo všechny mé schopnosti ponořené do něho, takže na mne nemohla přijít žádná rozržitost. Moje srdce cítilo, jak se zcela stravuje touhou milovat jej. Z toho u mne vyrůstala neutišitelná touha po svatém přijímání a po utrpení....«

Proč chtěla jít Markéta Marie do kláštera? Dává na to tuto odpověď: »Největší radost mi působila myšlenka, že budu moci často přijímat, když opustím svět, protože tam mi to dovolili jen občas, a já jsem věřila, že budu nejšťastnější bytostí na světě, když to budu moci dělat co nejčastěji a trávit noci před Nejsvětější svátostí. Tam jsem cítila jistotu, takže já, která jsem jinak ustrašená, zapomínala jsem na všechnu úzkost, když jsem byla na místě své největší slasti.«

Sotva odešla Markéta Marie do kláštera, vstoupila do jejího vztahu k Nejsvětější svátosti silná touha být smírnou obětí, která ji neměla vůbec opustit a která měla hrát při zjeveních o úctě k Nejsvětějšímu Srdci velkou roli. Markéta Marie se musela při svatém přijímání zcela odevzdat svému Pánu, aby tak učinila svou připravenost k odčinění hříchů dokonalou. »Jednou po svatém přijímání mě požádal, abych mu dala ještě jednou za oběť veškerou svou svobodu a celé své bytí. Udělala jsem to ze srdce ráda. Ale přidala jsem: „Pod podmínkou, že nikdy nepřipustíš, aby se mi stalo něco mimořádného kromě věcí, které mi přinesou ještě více pokoření a ponížení od tvorů a které mě v jejich očích zcela zničí. Protože, můj Bože, já znám své slabosti. Bojím se, že tě zradím, a mám strach, že tvé dary nejsou u mne v bezpečí.“ Ale on mi odpověděl: „Neboj se! Já se o tebe postarám.“« Podle Pánova přání měla se stát smírnou obětí spolu s ním.

Připomeňme si ještě jeden její výrok, který nesmírně krásně vyjadřuje vztah mezi eucharistií a Božským Srdcem a současně její lásku k Spasiteli. »Když jsem jednou v pátek přistoupila ke svatému přijímání, přitiskl mě ke svému otevřenému boku a držel mě v objetí. Slyšela jsem jeho slova: „Nyní vidíš, že nic neztrácí, kdo se zcela odevzdá mé všemohoucnosti, a že všechno najde ten, kdo je v mém vlastnictví.“ Odpověděla jsem mu: „Moje srdce, s radostným srdcem se vzdávám těchto vnějších radostí a chci tě milovat jen pro tebe samého, můj Bože.

-sk-

nebo my. My nemáme k tomu oprávnění, abychom někoho blahoslavili. Nemůžeme tak činit bez autora tohoto blahosla-venství. Jenom jeho jménem a tím, že jej následujeme, je velebení chudoby něčím jiným než nezodpovědným omlouváním chudoby nebo sociálně-revoluční utopii. Naše hlásání evangelia nabývá potřebnou autoritu, jestliže on stojí za námi a skrze nás se projevuje. Jen ten, kdo svým životem a životním stylem zobrazuje Ježíše a jeho evangelium, může být jeho věrohodným svědkem.

Majetek snadno vede k tomu, abychom se nechali od druhých obsluhovat a ovládali druhé. Přináší s sebou nebezpečí dělat rozdíly v hodnocení osob, stavět přehradu, které nám brání, abychom se setkali jako bratři a sestry.

V rozdílu mezi bohatou církví Severu a chudou církví Jihu tato přehrada existuje. Propast mezi těmito církvemi není jen hospodářsko-politickou otázkou. Týká se samé podstaty katolické církve, která zahrnuje obě oblasti. Nesmíme připustit, aby se v Západním světě vytvářel dojem, že naše náboženství je náboženstvím blahobytu a sytosti, zatímco co v jiných částech světa je jakoby lidovým náboženstvím chudobných a nešťastných, které jejich bída a hlad doslova vylučují z účasti na eucharistickém společenství. *Jedna, svatá, katolická církev* nesmí v sobě odrážet sociální protiklady tohoto světa. Je na nás v blahobytných zemích, abychom podle toho jednali a pomáhali. To, co se od nás žádá, není nějaká dostatečná almužna, ale náklady naší katolicity, náklady skutečnosti, že jsme Boží lid, je to **cena naší pravověrnosti**.

Z knihy

Auf den Punk gebracht
vybral a přeložil -IŠ-

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE

15

15. OBLIBA ŘEHOLNÍHO ŽIVOTA

Kde není ve vážnosti láska dávající se Bohu bezvýhradně a nerozděleným srdcem, tam není ve vážnosti ani láska blízká, ani láska manželská. Kde chybí úcta k manželské rodině, tam společnost trpí nedostatkem úcty k duchovní rodině řeholní. To, co napřed nějakou dobu zrálo v duši svatého Metoděje, projevilo se naplno, když se Metoděj vzdal možnosti závrtné kariéry ve státní správě a odešel do ticha monastýru na Olympu.

Pomíjivou slávu tohoto světa vyměnil za pevnou naději na slávu věčnou, blahobyť za prostotu a chudobu klášterního života. Záliba ve společném životě v poslušnosti a podřizování se druhým zvítězila nad jakýmkoliv našeptáváním sebelásky. V krátké době se svatý Metoděj stal mnichem podle řehole sv. Bazila. Přes jeho mládí si ho bratři brzy zvolili opatem kláštera. Cožpak by to bylo myslitelné, kdyby u něho neviděli opravdovou lásku k duchovnímu životu řeholní rodiny?

Co to znamená **milovat řeholní život**? Co člověk miluje, toho si váží, to dělá nejlépe a poctivě. Snadno odbývá to, co nemá rád. Tak je tomu v každém povolání. Na těch, kdo se zasvětili Bohu a usilují o dokonalost života v řeholním povolání, se proto žádá, aby si oblíbili řeholní život, protože jedině tak splní svůj úkol podle Božích plánů. Dokonalosti čili svatosti, která je cílem našeho života, nelze dosáhnout bez opravdové lásky k řeholnímu způsobu života.

Co přesněji značí oblíbit si řeholní způsob života? Jde o vy-

tváření jistého životního stylu, pro který nenacházíme v okolním světě dost vzorů. Tady nejde zdaleka jen o to, počínat si nějakým zvláštním způsobem, aby nás okolní svět začal jako takové uznávat. Nejde jen o to, abychom našli vlastní totožnost tak, aby si nás začal svět vážit, ani abychom si my sami sebe začali více či méně vážit podle toho, jak splníme svůj ideál řeholního způsobu života. My lidé nevyenalézáme tento způsob života, ani jej zkusmo neobjevujeme, nýbrž jej prožívali sv. Cyril a Metoděj dávno před námi. Je třeba si jej zamilovat takový, jaký je. Znamená to oblíbit si všechno, co k němu patří, co je jeho podstatou, jakož i to, co jej doprovází a doplňuje jeho krásu.

Kdo miluje řeholní život, ten má ve vážnosti také řeholní předpisy, vyjádřené ve stanovách, a všechna nařízení, která doplňují a provádějí tyto stanovky. Miluje zvyky své řeholní rodiny, protože se v nich uchovává původní duch slovanských apoštolů. Miluje klášterní ticho jako podmínku stálé rozmluvy s Bohem v modlitbě. Miluje svou celou a opouští ji pouze za účelem apoštolského působení. Miluje svůj řeholní oděv jako symbol svého zasvěcení a prostředek svědectví Kristu a jeho radostné zvěsti. Miluje řeholní společenství, kterému dává vždy přednost před každým jiným společenstvím. Tam nachází v pozemském prostředí náznaky božského domova a nebeské vlasti.

Řeholní život je krásná mozaika, složená z mnoha pestrých úkolů, úkonů ctností a dobrovolně přijatých povinností, které tryskají z pramene zasvěcení Bohu. Člověk potom kráčí

k Bohu spolu s blahoslavenou Pannou Marií a v doprovodu nějaké další osoby svatého života, jako je sv. František, sv. Dominik, sv. Anežka, sv. Zdislava a jiní. Krása tohoto díla, na němž se řeholník či řeholnice osobně podílí, však vyžaduje přítomnost všech jeho účastníků na svém místě. Krásný tvar řeholního života jasně vynikne společensky teprve s jistým odstupem – místním i časovým.

Po II. vatikánském koncilu si mnoho lidí usmyslelo, že je třeba odložit mnohé věci z dřívějšího způsobu řeholního života. Dostali totiž strach, že budou ve společnosti a ve světě vůbec vyhlížet jako docela cizorodé těleso, od něhož se každý s nelibostí odtáhne. Překotně tedy opouštěli jednu věc za druhou, až jim z řeholního života vyprchala sama jeho esence. Pak pojednou zjistili, že se jim z klášterů, které odedávna vyzařovaly teplo domova a jas nebeské vlasti, staly pouhé noclehárny a stravovny hrstky velmi podivných existencí. Podnikli tedy všechno možné pro to, aby začali poskytovat okolní společnosti nabídku nějakých zajímavých a lákavých služeb. Hledali způsob, jak se prosadit ve společnosti, jak najít své místo v moderní společnosti.

Jiní zase odmítli výzvy otců z II. vatikánského koncilu a řekli si: Žádné změny nepřipustíme! Zachováme a budeme neustále křisťit všechno tak, jak to bylo zavedeno před koncilem. Pohodlně se pak stáhli do středověkých ulit. Výsledkem pak byla jakási dalekosáhlá křeč staromilství. Zdaleka přitom nejde jen o tzv. *lefébvristy*. Celé tradiční uspořádání života v různých řeholích a jejich duchovní působení se na mnoha místech stalo bře-

menem ubíjejícím hrstku těch, které si Pán povolává. Mnozí vyčerpaní na těle i na duchu prchají z kláštera.

Právem se můžeme ptát: Milovali vůbec někdy řeholní život ti, kdo jej v poslední době opustili? Láska je silnější než smrt. Planý cit však vyprchá. A ten často zastupoval na počátku jejich řeholního života lásku. Proto nevydržel. Pravá, ryzí láska k řeholnímu životu, jaká vedla svatého Cyrila a Metoděje vždy znovu a znovu do ticha kláštera, kdykoli splnili své duchovní poslání ve světě, taková láska vytrvá i za nepohody. Pokud se kdy přičiňovali o nějaké změny v klášterním životě, tedy pro sblížení východní duchovnosti baziliánské s duchovností sv. Benedikta.

Tak ani dnes nelze zapomenout, že všechny změny v řeholním životě a v celém životě Božího lidu, které podnikl II. vatikánský koncil, nemají podnikat sami lidé, ale především Duch svatý. Změny v řeholích pak má podnikat svými přímluvami duch sv. Františka, duch sv. Dominika a jiných. A člověk má především naslouchat jejich duchovnímu vedení, osvojit si jejich duchovnost a žít tak opravdově a naplno. Jedině tak najde svou totožnost, bez ohledu na to, co na to řeknou lidé ve světě, zda se jim to bude líbit, či budou z toho znechuceni. Svatý Cyril a Metoději, orodujte za nás!

Pokračování příště

LÁSKA, KTERÁ NÁS PŘESAHUJE

„...leda, že bychom dělali, co nám říká Maria...“

„My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám, a uvěřili jsme v ni. Bůh je láska; a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“ (1, Jan 4,16).

Slovo Boží nás učí, že nemůžeme poznávat Boha, který je Láska, než v jeho Synu Ježíši Kristu. Neexistuje jiný způsob, jak ho poznávat.

My si myslíme, že víme, co je to láska, a to je naše veliké drama. Neboť naše znalost je tělesná, psychologická, zatímco by měla být nadpřirozená. Láska, kterou známe, je strašně zraněná. Stále vyžaduje opětování, připouští rub agresivity a dokonce nenávisť, je podmíněná. Jakmile je zklamána, mění se v hořkost a nepochopení. Nese s sebou četná omezení.

Láska, jak ji popisuje sv. Pavel v listě Korintským, se zdá

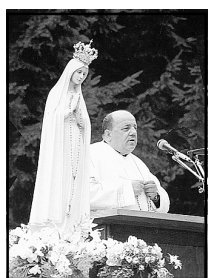
být nelidská: „všechno věří, všechno vydrží...“, ve skutečnosti se tu jedná o Kristovu lásku, schopnou milovat a nic neočekávat odplatou nebo výměnou; o lásku, která jde až k smrti za osoby, které za to nestojí, které to nepřijímají.

Ježíšův výkřik na kříži: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí!“ je její skutečnou mírou, měli bychom říci přemírou. Této lásky nejsme schopni, leda že bychom dělali, co nám říká Maria: „Modlete se, modlete se, modlete se!“ Jen tak čerpáme z Ježíšova Srdce lásku, která nás přesahuje a která transcenduje naše afektivní schopnosti. Pak už to nejsme my, kteří milujeme, je to Kristus, který miluje v nás a skrze nás.

*Bratr Efraim: „Pokyn“
k poselství Královny míru,
25. 9. 1997.*

Když je Bůh v našem srdci, noci se mění v den, a dni se mění v noc, když tam není. (sv. František Saleský)

Modli se často: Ježíši ukřižovaný, zavři mě do svých ran, tam jsem bezpečný před svou slabostí a jsem jen Tvůj. Amen.

POJĎTE SE MNOU DO VEČEŘADLA!

V říjnu 1997 zavítá do České republiky spolupracovník Dona Gobbiho **prof. ThDr. Ivan Pojavnik** z teologické fakulty v Lublani a bude předsedat **večeřadlům** podle tohoto programu:

OLOMOUC 4. 10. (sobota): katedrála sv. Václava. Začátek 15.30 hod.

VELEHRAD 5. 10. (neděle): bazilika P. Marie, zač. 14.00 hod.

PLZEŇ 7. 10. (úterý): kostel P. Marie Růžencové na Jiráskově nám., zač. 16.00 hod.

HRADEC KRÁLOVÉ 8. 10. (středa): kostel P. Marie na Velkém nám., zač. 15.30 hod.

BRNO 9. 10. (čtvrtek): kostel sv. Janů, Minoritská 1, zač. 15.00 hod.

PRAHA 10. 10. (pátek): bazilika na Strahově, zač. 15.30 hod.

LOMEC U VODNAN 11. 10. (sobota): poutní chrám na „Lomečku“, zač. 14.00 hod.

OSTRAVA 13. 10. (pondělí): katedrála Bož. Spasitele, zač. 16.30 hod.

Každé večeřadlo bude trvat asi dvě a půl hodiny: modlitba růžence, promluva prof. dr. Pojavnika a mše sv. (pořadí se někde mění). Na Strahově růžence, promluva, slavné mariánské nešpory (česky) a pontifikální mše svatá.

Poselství Královny míru

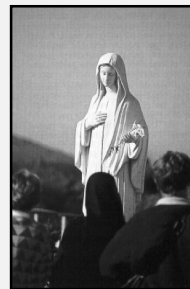
Drahé děti!

Dnes vás zvu, abyste pochopily, že bez lásky nemůžete chápat, že Bůh má být na prvním místě ve vašem životě.

Proto vás, děti, všechny zvu, abyste milovaly – ne lidskou, ale Boží láskou. Tak bude váš život krásnější a nezištný. Pochopíte, že Bůh se vám dává nejjednodušším způsobem, z lásky. Dětky, abyste pochopily má slova, která vám dávám z lásky, modlete se, modlete se, modlete se, a budete moci s láskou přijímat druhé a odpouštět všem, kteří vám způsobili zlo. Odpovězte modlitbou, modlitba je plod lásky k Bohu Stvořiteli.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 9. 1997

Jan Pavel II. k Světovému setkání rodin v Rio de Janeiro

PROMLUVA K ANDĚL PÁNĚ 21. ZÁŘÍ 1997

V prvních dnech měsíce října se uskuteční v Rio de Janeiro Světové setkání papeže s rodinami. Obracím se v myšlenkách k této významné události, při které, dá-li Pán Bůh, budu mít to potěšení předsedat. Je důležité, aby křesťanská společenství a především rodiny přišly na toto setkání s otevřeností a dobře připraveny.

S uspokojením jsem přijal zprávu, že ze všech částí světa se chystají do Ria představitelé společenství a hnutí pro rodinu a pro život. Ti všichni společně vydají veliké svědectví, které bude mít pozitivní význam a bude výzvou. Řeknou světu, že jestliže se ve svém životě inspirují evangeliem, jsou schopni žít věrnou, odpovědnou a velkodušnou láskou; řeknou, že rodina je přirozenou kolébkou, kde je možno lidský život s radostí přijímat, milovat, chránit a vychovávat.

Drahé rodiny! Buďte soli země a světlem světa (srov. Mt 5, 13-14). Dnes více než kdy jindy je vašim naléhavým úkolem hlásat svým způsobem života krásu a velikost autentické lásky. Čerpejte ve svátosti

manželství z tajemství lásky ke Kristu a k Církvi a nechte ze sebe vyzařovat světlo evangelia, v němž je spása světa.

Včera začal v Bologni 23. národní eucharistický kongres, který se slavnostně ukončí příští neděli. Téma kongresu *Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa včera, dnes i navěky* klade tento kongres do vztahu k Velkému jubileu roku 2000, pro který znamená význačnou etapu. Určitým způsobem uzavírá první rok bezprostřední přípravy, který je věnován úvahám o Ježíši Kristu.

Dá-li Pán Bůh, budu se osobně účastnit závěrečných oslav. Zatím chci prosit všechny věřící, aby se spojili kolem eucharistického Ježíše v adoraci a obnovili své každodenní úsilí ve službě evangeliu.

Svěřme své modlitby přímluvě Nejsvětější Panny, Matky vtěleného Slova a Královny rodiny. Ona nechť vyprosí u svého Syna, aby obě tyto významné církevní události přinesly dobrý výsledek.

*L'Osservatore Romano
23. 9. 1997*

Úmysl všeobecný:

**AŤ DUCH KRISTŮV VEDE KŘEŠŤANY
K PŘESVĚDČIVĚJŠIMU A ODDANĚJŠIMU
SVĚDECTVÍ O OTCOVĚ LÁSCE K LIDSTVU.**

7. Bůh v Ježíši Kristu člověka nejen oslovuje, ale také hledá. Vtělení Syna Božího svědčí o tom, že Bůh člověka hledá. O tomto hledání mluví Ježíš jako o nalezení ztracené ovečky. Toto hledání se rodí z hlubin Božích a dosahuje vrcholu vtělením Slova. Jestliže Bůh hledá člověka stvořeného k jeho obrazu a podobě, činí tak proto, že ho věčně miluje ve Slovu, a v Kristu ho touží povznést k důstojnosti přijatého syna. Proto Bůh hledá člověka, který je jeho zvláštní vlastnictví, jinak než všechno ostatní, co bylo stvořeno. Člověk je majetek Boží podle volby lásky: Bůh hledá člověka, protože jej k tomu přiměla otcovská láska.

Proč ho hledá? Hledá ho, kdykoli se člověk od něho vzdálil a skryl se jako Adam mezi stromy pozemského ráje. Člověk se dal svést nepřitelem Boha. Satan jej oklamal, když ho přesvědčil, že je roven samotnému Bohu a že může jako Bůh rozeznávat dobré a zlé, že se svět má řídit jeho vůlí a že se nemusí ohlížet na vůli Boží. Skrze svého Syna se Bůh snaží člověka přivést k tomu, aby opustil cesty zla, po nichž chce nadále kráčet. „Přivést k tomu, aby opustil“ tyto cesty, je totéž jako způsobit, aby pochopil, že kráčí po špatných cestách, znamená to rovněž zvítězit nad

zlem rozšířeným v dějinách lidstva. Přemoci zlo: to je vykopení. Završuje se v Kristově oběti, kterou člověk splácí dluh za hřích a smiřuje se s Bohem. Syn Boží se stal člověkem, počat s tělem a duší v lůně Panny, právě z tohoto důvodu: aby se stal dokonalou obětí. Náboženství vtělení je náboženstvím vykopení celého světa skrze Kristovu oběť, v níž je vítězství nad zlem, nad hříchem a nad samotnou smrtí. Tím, že podstoupil smrt na kříži, Kristus zároveň ukazuje a uděluje život, protože vstává z mrtvých a smrt už nad ním nemá žádnou moc.

8. Náboženství, které se zrodilo z tajemství spásného vtělení, je náboženstvím „setrvávání v hlubinách Božích“ a sdílení života Boha. O tom mluví sv. Pavel výše uvedenými slovy: „Poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ (Gal 4,6) Člověk pozvedá svůj hlas tak jako Kristus, který „s naléhavým voláním a se slzami“ (Ž 5,7) vzýval Boha, zvláště v Getsemanské zahradě a na kříži. Člověk volá k Bohu, jako volal Kristus, a tak dosvědčuje, že náleží s pomocí Ducha svatého k jeho synovskému postavení. Duch svatý, kterého Synovým jménem seslal Otec, působí, že člověk je účasten vnitřního života Božího. Způsobuje také, že člověk, podobný Kristu, je syn a dědic toho, co tvoří Synův podíl. V tom spočívá ono náboženství „setrvávání ve vnitřním Božím životě“, jehož počátkem je vtělení Syna Božího. Duch svatý, který zkoumá hlubiny Boží, přivádí nás lidi mocí Kristovy oběti do těchto hlubin.

Jan Pavel II.,

Tertio Millennio Adveniente

Úmysl misijní:

**AŤ PŘIPOMÍNKA PRVNÍCH MUČEDNÍKŮ
V JAPONSKU POVZBUDÍ V TAMNÍ CÍRKVI
MISIJNÍ DYNAMISMUS.**

Měsíc říjen je věnován ruzenci a misiím.

Jan Pavel II. klečel r. 1981 v tiché modlitbě před památníkem 26 japonských mučedníků a potom pronesl poselství: „V této chvíli zamyšlení a modlitby u památníku mučedníků bych chtěl vniknout do tajemství jejich životů. Přeji si, aby promluvili ke mně a k celé církvi a chtěl bych zaslechnout jejich poselství, které se zde chvěje ještě i po staletích.“ Těch 26 pokračuje v hlásání, či lépe ve zpívání svého poselství. Pomník je představuje v extatickém postoji, ve stoupajícím vzepětí, právě když zpívají při vystupování z kříže do nebe: „Všechny národy, chvalte Pána!“

Všimneme-li si jednoho po druhém, může se nám zdát, že tvoří nesourodou skupinu. Pod vedením Petra Baptisty je šest františkánských misionářů: čtyři Španělé, jeden Indoportugalec z Goy, jeden Mexičan. Dále tam jsou tři japonští jezuiti a 17 křesťanů. Mezi nimi se setkáváme se všemi sociálními třídami. Vynikají mezi nimi lidové vrstvy: „samurajové“ ve výslužbě, starý buddhistický bonz, řemeslníci, lékař, lékárník, kuchař, hospodský. Jsou mezi nimi lidé zralého věku i tři děti. Jeden z nich, Antonín z Nagasaki, syn Číňana a Japonky, je prvním kanonizovaným Číňanem. Dvanáctiletý Ludvík Ibaraki byl pokřtěn ani ne před rokem. Svatý Pavel Miki, jezuita, se připravoval na kněžské svěcení. Byl výmluvný a nepřestával kázat. Jeho poslední kázání z výšiny kříže hovořilo o velikosti odpuštění a vyzývalo k obrácení.

Jako společenství je spojuje vřelá láska ke Kristu, proniknutá vírou. Překročili každou

hranici rasy, sociálního postavení, věku. Jsou prostě živoucí církví, která je ve vsi své různosti jedna.

Křesťanství bylo v Japonsku již 10 let zakázáno. Japonská církev rostla a i přes útlak zapouštěla kořeny. Sv. Petr Baptista a jeho druhové měli privilegiované postavení. Petr byl vyslancem místokrále z Manily. Také diktátor Toyokomi Hideyoši jim byl příznivě nakloněn. V Kyoto (Tokio) zbudovali malý kostel a neohroženě hlásali evangelium. Náhle však diktátor z Taikosamy vydal rozkaz o uvěznění a smrti misionářů a křesťanů hlavního města. Jako důvod udává: „Hlásali zakázané náboženství.“ Vlastní důvod však byl jiný. U japonských břehů ztroskotala velká španělská galéra a vládce zkonfiskoval její náklad. Petr Baptista jako vyslanec reklamoval vydání zabaveného zboží. Hideyoši nato vydal zmíněný rozkaz. V lednu 1597 byli misionáři a křesťané veřejně potupeni v ulicích Kyota. S určeným uchem a s rukama spoutanými za zády nastoupili „cestu do Nagasaki“, delší než 800 km. Bylo to uprostřed zimy a bez jediného dne odpočinku. Svými modlitbami a příkladem proměnili tuto „křížovou cestu“ v setbu Božího slova. Když přišli do Nagasaki na vrch Nišizaka, který ční nad městem, byli přivázáni na kříže a usmrceni ranami kopí. Svou krví zvýrazňují ideál svých životů: „Všechny národy, chvalte Pána!“ Všichni svědkové hovoří o radosti, která naplňovala mučedníky.

Od této chvíle, kdy zemřeli, bylo místo nazýváno „Pahorek mučedníků“ a jejich svědectví vedlo japonskou církev po léta krvavého pronásledování, bě-

Hřích spočívá v tom, že duše ztrácí svůj řád, podobně jako nemoc spočívá v narušení řádu těla.

Tomáš Akvinský

Trest lháře není v tom, že mu již nikdo nevěří, nýbrž v tom, že on sám nemůže nikomu věřit.

G. B. Shaw

hem něhož zahynuly tisíce japonských křesťanů. Dnes se „cesta do Nagasaki“ proměnila v cestu poutníků. Chodí jich po ní každoročně více než sto tisíc.

Japonská církev je malá. 460 tisíc věřících mezi obyvatelstvem, které přesahuje 120 milionů. Tak jako v ostatním světě, i v Japonsku se zdá, že vlna materialismu a náboženské lhostejnosti zakrývá nebe. Ale

v hloubi srdcí se chvěje starost a touha po něčem vznešeném, co dává život.

Úmysl tohoto měsíce nás vyzývá, abychom usilovně prosili za tuto církev, aby dokázala hlásat své poselství s novým elánem podle zárného příkladu mučedníků: „Chvalte Hospodina, všechny národy.“

*Pro Apoštolát modlitby
F. Yuki SJ*

Úmysl národní:

AŤ PŘÍPRAVA NA SYNODU PŘINESE PROBUZENÍ A CELKOVOU OBNOVU ŽIVOTA CÍRKVE V NAŠÍ ZEMI.

Katechismus katolické církve říká o synodě: „Místní církve, které jsou si blízké a mají stejnorodou kulturu, vytvářejí církevní provincie nebo větší celky nazývané patriarcháty nebo oblasti: Biskupové těchto seskupení se mohou shromáždit na synodách nebo provinčních koncilech. Podobně i biskupské konference mohou dnes mnohstranně a plodně přispívat k tomu, aby „sborové smýšlení nacházelo výraz v konkrétní realizaci“ (887). Úkolem synody je: vyučovat, posvěcovat, řídit.

„V církvi při výkonu řídicí moci mohou podle ustanovení práva spolupracovat křesťané laici, a to svou přítomností na sněmech místních církví, na diecézních sněmech, v pastoračních radách, účasti na pastorační péči o nějakou farnost, spoluprací v ekonomických radách, účasti na církevních soudech.“ (911)

Čeští a moravští biskupové vydali dekret o svolání Plenárního sněmu katolické církve v ČR: „My, biskupové české biskupské konference, jsme proto po schválení Apoštolátským stolicem dekretem ze dne 25. 10. 1996 stanovili připravit a svolat Plenární sněm katolické církve v ČR, a tímto dekretem sněmovní proces zahajujeme.

Na Velehradě, o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje, 5. 7. 1997.

CÍL SNĚMU: „Duch svatý vedl univerzální církev ke svolání ekumenického koncilu v letech 1962–1965. Situace církve v naší zemi v období komunismu neumožnila svolat ani diecézní ani plenární sněm, aby se také u nás uskutečňovaly záměry tohoto koncilu. Proto je nyní zapotřebí, aby i v našich zemích bylo uskutečněno to, „co Duch praví církevním obcím“ dnes, aby tak mohly být rozvinuty závěry II. vatikánského koncilu, totiž přiblížení života církve potřebám doby i současné společnosti podle „znamení času“, aby tak církev lépe odpovídala na touhy a hledání našich současníků.“ (Dekret) U nás toto úsilí spadá v jedno s „novou evangelizací“, kdy se církev připravuje vstoupit obnovená do 3. tisíciletí. A tato snaha spadá také v jedno s vyvrcholením Desetiletí duchovní obnovy našeho národa.

KDO JSOU ČLENY: Podle církevního práva jsou to biskupové, generální a biskupští vikáři, děkani teologických fakult, rektori kněžských seminářů, vyšší řeholní představení a zástupci kněží a laiků. Zase-

dání budou sledovat také hosté z jiných církví a pozorovatelé (žurnalisté a pod.).

PŘÍPRAVNÁ FÁZE: Ta už probíhá. Shromažďují se otázky, na které se bude hledat odpověď v duchu II. vatikána: kritické hodnocení vývoje naší církve v posledních desetiletích, abychom si i my, ale i ti druzí uvědomili, jak to s námi vlastně je, zdali jsme na vymřelí, jak si to přál minulý režim a jeho dnešní intelektuální dědicové, anebo zda jsme na povstání k novému životu, zda chceme opravdu být solí země a světlem světa.

KDY BUDE SNĚMOVNÍ JEDNÁNÍ: Začne svoláním plenárního zasedání. Počítá se, že by to mohlo být na podzim 1999.

ZAKONČENÍ: Kdy sněm skončí, to rozhodne biskupská konference, až usoudí, že sněm splnil svůj úkol. Usnesení budou vyhlášena po schválení Apoštolátským stolicem.

ÚSKALÍ: Podle mého mínění spočívá v tom, že tam bude mnoho chytrých lidí pohromadě. Zkušenost nás učí, že se neshodnou, ani když je jich dohromady málo.

Ale vzpomněl jsem si, že na II. vatikánu bylo těch chytrých mnohem více, a přece se dosáhlo skvělých výsledků. Je důležité, aby dialog, který povedou, byl správně veden. (Ale o tom byl národní úmysl AM v minulém měsíci.) Věřme, že se delegáti synody budou inspirovat nejen myšlenkami II. vatikána, ale i jeho příkladem.

Biskupové nás už nyní vybízejí k usilovným modlitbám, aby příprava na synodu přinesla probuzení a celkovou obnovu života církve v naší zemi. A to je záležitost nás všech. Každý z nás si musí dát sám odpověď, čím k tomu chce přispět.

A. Holas SJ

BOŽÍ CESTOU

Život a smrt matky Terezy z Kalkaty a posmrtná úcta, které se jí dostalo na celém světě, je velkým povzbuzením a současně velkým mementem pro katolickou církev. Způsob, jakým ona interpretovala a praktikovala evangelium, byl potvrzen jako autentický nejen evidentním Božím požehnáním, ale i uznáním celého světa. Ukázalo se, že světu nijak nevdává interní život řádu misionářek bliženské lásky, a to i přes to, že sám sotva tušil, že bez tohoto vnitřního duchovního života by armáda matky Terezy nebyla schopna přinášet ty oběti, které se staly předmětem uznání a obdivu.

Tato armáda v bílém sáří s modrým lemováním ukázala prakticky, jak je třeba usilovat o dobrý »image« církve. Dobrý image se může očím světa projevit teprve tehdy, když církev udělá nejdříve uvnitř sebe sama všechno, aby měla dobrý image před svým Pánem a Bohem. Matka Tereza k tomu zvolila ty nejprostší, ale staletími osvědčené prostředky: sebekázeň, denní adoraci, modlitbu růžence, půst, tedy všechno prostředky, které jsou pro modernistické reformisty krajně nepopulární. Ale hodnotíme-li je Ježíšovým kritériem podle jejich ovoce je poznáte (Mt 7,16), těžko bychom našli lepší strom. Sv. Jan Bosco, velký světec minulého století, měl ve své kongregaci v roce své smrti obdivuhodný zástup 1226 následovníků. O sto let později v době velké krize duchovních povolání poslal Bůh matce Tereze již v průběhu jejího života dokonce čtyřikrát více spolupracovníků.

Poznamenejme, že matka Tereza nebyla žádná primitivní žena, jak by se při pohledu na její fotografie mohlo zdát. Byla velmi vzdělaná a mohla se klidně řadit mezi intelektuály. Poznala však, že tudy cesta nevede.

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XIII.

Wilhelm Hühnermann

Martin si bezděky pomyslel, co by asi jeho snům řekl biskup Anastasius. Viděl ho docela zřetelně před sebou a slyšel jeho otcovský hlas: „Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale utrpěl škodu na své duši!“ Byla tedy duše to jediné, zač se vyplatí nasadit všechny síly, všechno snažení. Martin byl dost dlouho katechumenem na to, aby to věděl a chápal.

Existuje vojsko tisíckrát nádhernější než císařovy legie. Pod prapory nejvyššího Krále táhlo do bitvy. Vítěze bude zdobit nepomíjející koruna a Pán ho uvede do nebeského města, které svatý Jan viděl ve své vizi, město na hoře, zářící jako křišťál s jaspisy, se zdmi ze zlata a branami, které se třpytily jako perly, a jména spravedlivých budou navždy vtesána do jejich křídél.

Před jejich leskem bledla sláva císařského města u Marmarského moře, před Králem věčnosti klesal do prachu purpur vládce, tak jako on sám z celé své nádhery padne do noci smrti, možná už za několik let. Bojovat pod korouhvemi věčného Krále musí být nesrovnatelně větší než pod zlatými orly legií.

Ale jak vzdálená byla ještě tato doba! Vždyť přece ještě nebyl ani pokřtěný, jeho duši ještě chyběla pečeť velikého Krále, ještě zůstával mimo jeho nebeskou hostinu.

Festus se pohnul ve spánku, zamumlal několik nesrozumitelných slov. O čem pak se mu zdálo této noci? Jestli i on snil o nějaké hostině, pak jistě o nějaké velice pozemské; Festus měl stále ještě stejný hlad jako v dětství.

Ale Festus byl pokřtěný. Festus byl už dlouho křesťanem.

Byl vlastně dobrým křesťanem? Samozřejmě, byl to nejlepší kamarád, jakého si lze přát, poctivý a spolehlivý přítel, docela jistě. Ale jeho sny se nevznášely vysoko. Bude spokojený, jestli ho jednou bude zdobit ratolest setníka. A dobrý křesťan? Festus miloval svou víru a byl jí věrný. Rád navštěvoval bohoslužbu a zbožně poslouchal slova kněze. Ale neměl by pravý křesťan být přece jen docela jiný?

Martin myslel na další křesťany, které znal. Byl tu Rufus, který si pro svou víru nechal spálit ruku, byl tu biskup, kterého přikovali na galéru, pak kovář Ursus v Sabarii, kterému kat prosekl koleno žhavým železem.

Ano, to byli ještě křesťané, tehdy v době velkého pronásledování. Ale teď byl pokoj, teď dokonce i pohanští vojáci nosili znamení Vykupitele na svých štítech a křesťané žili jako všichni ostatní v jisté pohodě. Jistě, byli to všeobecně dobří a slušní lidé, ale přesto jejich životu chybělo to mimořádné, veliké, strhující, čím se jejich souvěrci vyznačovali v dřívějších dobách.

„Zeptám se na to biskupa,“ předsevzal si Martin a konečně usnul.

Na druhý den vyhledal vrchního pastýře a přednesl mu to, co se mu zdálo tak záhadné.

„Hledáš velikost, můj synu, a máš pravdu,“ vážně odpověděl biskup. „Ale myslíš, že to není něco velikého, zachovat se čistý a neposkvrněný uprostřed zkaženého světa, poctivě plnit své povinnosti a uchovat svou víru mezi tolika pohany a bezbožnými?“

„Tak by se od křesťana nemělo očekávat nic mimořádného, nic, co by ho pozvedlo nad

MODLITBA – MEDITACE

Ve jménu Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, v duchu jeho mesiášského poslání, které trvá v dějinách lidského rodu, pozvedáme svůj hlas v prosbě, aby se v tomto období dějin znovu projevila láska, která je v Otci, aby se skrze Syna a Duchu svatého ukázalo, že je přítomna v dnešním světě a že je silnější než každé zlo silnější než hřích i smrt. Prosíme o to na přímluvu té, která nepřestává hlásat „milosrdenství od pokolení do pokolení“, a také všech těch, na nichž se už dokonale vyplnila slova horského kázání: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

K tomu vám s láskou udělují své apoštolské požehnání.

Jan Pavel II., *Dives In Misericordia*
(O Božím milosrdenství)

ostatní?“ ptal se Martin zklamaně.

„Mimořádného?“ smál se stařec. „Můj milý synu, je to dost mimořádné, když člověk v naší době plní Boží přikázání a snaží se o dokonalost.“

„O dokonalost?“ zvolal Martin tak živě, jako by čekal právě na toto slovo. „Pamatuji si ještě na tvé kázání o bohatém mladíkovi a na slova Pána: chceš-li být dokonalý, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a pak přijď a následuj mě! Tehdy jsi vyprávěl o poustevnících v thébské poušti a o mniších na Nilu a já jsem byl celý žhavý následovat jejich příkladu.“

„To bys byl udělal velkou hloupost, kdybys provedl svůj plán.“

„Hloupost?“ vzplanul chlapec. „Hloupost říkáš tomu, když někdo do písmene naplní slova evangelia?“

„Od toho mě Bůh chraň!“ odpověděl kmet. „Ale ve tvém případě by to byla nejen hloupost, ale přímo hřích. Ještě nejsi svým pánem. Ještě nemůžeš bez svých rodičů rozhodovat o svém životě. Mysli na čtvrté přikázání! Před Bohem je poslušnost nejkrásnější ozdobou chlapce tvého věku. V pokoře a poslušnosti dospěješ k dokonalosti, a ne velikášskými plány a vzpurnou svévolí. Později, až budeš svým pánem, můžeš dělat, k čemu budeš cítit povolání.“

„Otec chce, abych se stal vojákem,“ řekl Martin po chvíli přemítavého mlčení. „Co mi radíš?“

„Aby ses stal vojákem, jak chce otec. Víím, že je to nebezpečné povolání, nejen pro tělo, ale i pro duši, a pro mladého křesťana to není snadné, žít bezúhonně mezi římskou šlechtou. Ale jsem přesvědčený, že to s pomocí Boží dokážeš, a proto ti radím, udělej, co od tebe otec žádá, a staň se vojákem!“

„Nechceš mě aspoň předtím pokřtít?“

„Ne bez souhlasu tvého otce, a protože víím, že ho nedá, nebudu tě křtít. Ale těš se! Ten den přijde, kdy se splní tvá touha.“

Martin se vracel domů, s rozmluvou nebyl příliš spokojený. Prostě mu nešlo do hlavy, že by se od skutečného křesťana nemělo žádat víc než každodenní plnění povinností. Přesto mu to bylo jasnější než předtím. Dost často v poslední době pochyboval o tom, že služba pod římskými prapory je slučitelná s opravdovým křesťanstvím, teď biskup rozptýlil jeho obavy. Tak dobrá! Stane se vojákem, a co bude dál, určí sám Bůh. Rozhodl se, že všechno přenechá jeho prozřetelnosti, že bude žít jako pravý křesťan a že bude křesťanem i při jízdě na koni, lovu, plavání, střelení z luku a zápase, i ve školní lavici u pohanického učitele.

Pokračování příště

Trvalý příklad sv. Hedviky

SVĚTICE UMĚLA ŽÍT VE SVĚTĚ, KTERÝ OPUSTILA

Patronka Slezska a nyní patronka ostravsko-opavské diecéze zemřela 14. října 1243 v pověsti *matky a ochránkyne slezského lidu*. 24 let po její smrti, 26. března 1267, před 730 lety, vydal papež Klement IV. bulu, ve které ji prohlašuje za svatou. V bule se praví: *Jestliže země, ve které spočinulo tělo Hedviky, byla obdařena tolika dary a milostmi, co by mohl Bůh odepřít těm, kteří se zbožně modlí, když tato země získala takovou ochránkyňu?*¹ Čím si získala Hedvika slezský lid? Slezsko nebylo její vlastí. Přišla sem jako 12letá z benediktinského kláštera v Kitzingenu nad Mohanem. Šla do neznámé země, aby se stala ženou slezského knížete Jindřicha. Musela se učit novému jazyku, novým obyčejům. A právě zde měla uzrát její svatost.

Její život na knížecím dvoře se vyznačoval přísností k sobě samé, skromností a chudobou. Chodila bosa a nedbala na domluvy dvorních dam ani daru biskupa Guntera, který poslal pár bot s příkazem, aby je nosila. Poslechla jej tak, že je nosila pod paží. Odívala se do jediných prostých šatů, které nosila, dokud se nerozpadly. Jedla tak skromně, že to vyvolávalo v jejím okolí obavy o její zdraví. Celých čtyřicet let nejedla žádné maso, i když ji od toho zrazoval její bratr Ekbart, biskup z Bamberku. Teprve v době nemoci poslechla papežského legáta Viléma z Modeny a přijala masitou stravu, ale poznamenala: *Pokud to neškodí duši, tělu to určitě nepomůže*. Když po dvaceti letech manželského života složili s manželem slib čistoty, spávala na holé zemi na nastlané slámě.

Tato její samostatnost však neznamená žádnou svévoli. Její

askeze spočívala v podřízení vlastní vůle vůli Boží. Bylo to v souladu s cisterciáckým duchem, v němž byla vychována, a který se řídil heslem: *Velle quod vult Deus, hoc est iam Deo similem esse* (Chtít to, co chce Bůh, znamená již podobat se Bohu). Když uslyšela zprávu o manželově smrti, nejenže neupadla do paniky, nýbrž ještě uklidňovala své okolí: *Copak nevíte, že Stvořitel může a musí dělat se svým stvořením to, co se mu líbí?* Podobně když její jediný syn padl u Legnice, řekla: *Taková byla Boží vůle a nám přisluší, abychom se s tím smířili. Tak to chtěl Bůh a tak se líbilo našemu Pánu.*² Jak zdůraznil její životopisec, bylo k tomu třeba mnoho let práce na sobě, aby mohla přijímat Boží vůli a za všech okolností mohla říci: *Chci to, co chce Bůh*.

Inspiraci čerpala přímo z evangelia. Zvykla si na jeho četbu již v klášteře v Kitzingenu. »Když požívala tělesný pokrm, nepřerušovala svou rozmluvu s Bohem, a proto poslouchala při stole četbu z Písma svatého. Často tím byla tak zaujata, že zapomínala vložit sousto do úst.« Její askeze však vůbec neznamenala, že by se uzavírala do sebe, nacházela zálibu jen v sebetřýznění a byla lhostejná ke světu a k lidem. Čím přísněji a mohlo by se říci bezohledněji přemáhala sama sebe a svou sebelásku, tím více se přibližovala k lidem, především k těm nejprostším a nejubožejším, poníženým buď rodem anebo osudem, a sloužila jim v největší pokoře. Přijímala na svůj dvůr nejen dívky šlechticů a rytířů, ale i osiřelé z prostého lidu. Starala se o jejich výchovu až do doby, kdy se vdaly nebo odešly do kláštera. Na zámku měla stále 13 chudáků nebo nemocných, o které

pečovala jako o Krista a jeho 12 apoštolů. Založila v Trzebnici klášter, do kterého sice sama nevstoupila, ale stala se služebnicí těch, kteří se zasvětili Bohu. Abatyší kláštera byla její dcera Gertruda, jediná ze sedmi dětí, které přežily svou matku. Hedvika každý den navštěvovala nemocné sestry, těšila je, přinášela dárky, volala jim lékaře a starala se o léky.

Chudé, kteří přicházeli pro almužnu, sama učila, svěřovala je do péče povoláního kněze, starala se, aby přistupovali ke svátosti smíření. Žádného z těch nesčetných nemocných, které navštěvovala, neopomenula poučit o pravdách víry. Starou pradelnu, která se vůbec neuměla modlit, umístila na několik týdnů do své vlastní ložnice, aby se u ní naučila modlit se.

Posilu k tomu přísnému životu odřikání a milosrdné lásky čerpala sv. Hedvika z modlitby. Trávila v chrámu při adoraci celé hodiny, často celé noci, ale i při práci žila stále v Boží přítomnosti. Nejčastějším předmětem jejího rozjímání bylo umučení Páně. Vzorem modlitby byla Matka Boží Panna Maria. Stále měla u sebe její malou sošku, kterou jí darovala její sestra Anežka. Touto soškou žehnila chudáky a nemocné a držela ji v ruce v hodinu své smrti tak pevně, že ji museli pohřbit s touto soškou v dlani.

Modlila se však nejen o samotě, ale také s lidem. S velkou oblibou zpívala písně a žalmy, při bohoslužbách nebyla v odděleném prostoru pro šlechtu, ale uprostřed lidu a dbala na to, aby se ranní chvály, mše sv. i nešpory konaly slavnostně se zpěvy, a vypravovala se na bohoslužby i do vzdálených chrámů bez ohledu na nepohodu.

Centrem jejího náboženského života byla eucharistie. Pokud se mše sv. účastnila v soukromé kapli, zůstávala skloněná až k zemi, hlavu si přikrývala závojem. Když ji odhalila při pozdravu pokoje a sv. přijímání, měla tváře skropené slzami.³

Sv. Hedvika se nám jeví jako velmi silná osobnost. Když splnila své povinnosti manželky a matky, zasvětila se zcela duchovnímu životu v přísné askezi, skutcích milosrdenství a v modlitbě. Doklady o jejím duchovním životě se dochovaly díky včasnému procesu kanonizace.

Leckterému současníkovi mohou její příklad a její praktiky připadat středověce zastaralé, ale ani náhled z pohodlné současnosti vůbec nezmenšuje pravou duchovní hodnotu slezské světice. Ani ona nežila životem středověké společnosti, nýbrž ve své době stála v příkrém kontrastu ke svému okolí a jeho způsobu života. Její postoj k Bohu, k bližním a k sobě neztratil pranic na aktuálnosti. Je příkladem člověka, který *opustil všechny a šel za Ježíšem*, ačkoliv zůstala žít uprostřed světa a bohatství. Je to o to obdivuhodnější, že jde o ženu. Nenamlouváme si ve svém z pohodlnosti, že přísná askeze je pro nás neaktuální, spíše proto, že se pro nás stala »neaktuální« opravdovost, hloubka a obětischnost středověké lásky?

I když snad leccos z Hedviky nechápeme, můžeme ji prosit o přimluvu a pomoc, aby nás naučila žít tak, jak by ona žila s námi dnes v naší době.

-ire-

¹Vita s. Hedwigis in Scriptorum rerum Silesiacarum, Vratislav 1832; ²tamtéž s. 13n; ³Kielbasa, A.: *Eucharistie zdrojem charitativní činnosti sv. Hedviky*. in *Wia-domosci charytatywe* 4, 1986

Mystička všedního dne

KARDINÁL MEISNER O »ANDĚLU Z KALKATY«

Kolínský arcibiskup kardinál Meisner se několikrát setkal s matkou Terezou. Jednou ji také navštívil přímo v Indii. Své dojmy vyjádřil v listu Deutsche Tagespost.

Smrt matky Terezy znamená velké ochuzení pro celý svět. V ní se plnou měrou projevila Boží dobrota a Boží láska k lidem. Ztělesňovala hlavní zásadu evangelia, že se Slovo stalo tělem. Ukázala věřícím i nevěřícím, teologům i přírodovědcům, mladým i starým, jak prosté je evangelium v křesťanském životě, když řekla a také praktikovala zásadu: »Modlím se časně ráno před prací a pak prací celý den svou modlitbu uskutečňuji.« Pro ni byl Bůh hmatatelný v Kristu v eucharistii a v nemocných, umírajících a všech bezmocných. Proto říkala svým sestřím: »Dělejte svou práci dobře, protože Kristus

v eucharistii a Kristus v nemocných je jeden a tentýž.« A tak byla matka Tereza kontemplativní sestrou v akci, mystičkou všedního dne. Proto také má setkání s ní patří k nezapomenutelným zážitkům.

Potkal jsem ji několikrát jako berlínský biskup, a dodnes mám ve velmi živé paměti první setkání. Bylo to na 80. sněmu německých katolíků v Berlíně r. 1980. Slavila spolu s námi eucharistii a slavnost Božího Těla v katedrále sv. Hedviky ve východním Berlíně. Před tím mi řekla, že by ráda poslala své sestry do Východního Berlína nebo do NDR. Řekl jsem jí, že se zatím nepodařilo uvést na Východ sestry ze Západu. Tu mi

vyprávěla o své zkušenosti. Řekla mi, že když potřebuje nějaký dům, neptá se, jestli má na to dost peněz, ale hledá nějaké otevřené okno, do kterého by mohla hodit zázračnou medailku. Ještě nikdy se jí nestalo, že by musela zbytečně čekat na získání tohoto domu. Chtěla proto během procesí hodit na Bebelově náměstí medailku a já jsem měl požádat vládu o povolení. Udělal jsem to jen proto, že jsem jí to slíbil, ale vůbec jsem tomu nevěřil. Netrvalo ani čtrnáct dní a povolení jsem obdržel. Tato malá žena s velkou důvěrou v Boha zahanbila jak mne, tak mnoho dalších lidí, ale současně povzbudila naši důvěru v Boha.

Její odkaz Církvi i světu zní, že těm, kteří opravdu milují Boha, je všechno nejen prospěšné, ale také všechno nebo téměř všechno možné. Snad se ještě dožijí toho, že bude pozdvižena k účtě oltáře.

že se milejší nenajde ani v Novém ani ve Starém zákoně. Proto je mladí i staří tak rádi vyslovují a nacházejí v něm milost a blaženost, která pramení z pozdravu *Ave Maria*.

... Panna Maria

V druhém díle srovnává Pannu Marii s růží. Krása této růže spočívá ve třech Mariiných ctnostech, které přispěly k tomu, že se skrze ni stalo Slovo tělem: její modlitba, její láska k Bohu a její pokora. To zavdává Adolfovi důvod k chvalo zpěvu na Marii. Panna Maria je ženou, které se nikdo neubrání. Protože, jak říká, tato laskavá Žena zajala samého Boha, vzala jej za ruku a vedla, kam chtěla. To nedokázal ani žádný anděl. Adolf pak připomíná ženy Písma svatého, které si svou krásou, vypočítavostí nebo lstí podrobily muže, a uvádí to do souvislosti s nevěností Markétina manžela. Končí tento oddíl konstatováním, že Maria v protikladu k Evě nás zavazuje, aby si muži svých dobrých žen vážili a milovali je, i když uprostřed tohoto nebezpečného času musí být od nich na čas odloučení. Maria nám slibuje svou přímluvu, že po krátkém pozemském čase se budou moci spolu s ní těšit jako tři různé růže ve věčném životě.

... a Ježíš Kristus

Třetí růží je náš Pán Ježíš Kristus. Na kříži se rozevírají jeho rány jako pět krásných okvětních lístků.

Svou líbeznou vůní vábí k sobě hříšníky. Za touto vůní jdou zbožní lidé, dokud je nenajdou, a s nimi i užitek z Kristova utrpení. Tímto rozjímáním chtěl Adolf povzbudit vévodkyni, aby nepodléhala svému zklamání a nekroužila v myšlenkách tolik sama kolem sebe. Ovoce tohoto růžencového rozjímání bylo více než překvapující. Adolf je popsal ve spisu »Život vévodkyně« (*Vita Ducissae*).

(Pokračování)

O původu růžence (2)

CHRISTOF CASETTI

Těžký osud vévodkyně

Adolfa z Essenu jsme poznali jako původce modlitby sv. růžence. Několikrát se stalo v dějinách Církve, že se k některému muži přidružila žena, která znamenala velký přínos pro jeho dílo. Jmenujme např. sv. Scholastiku pro sv. Benedikta, sv. Kláru pro sv. Františka z Assisi a sv. Janu Františku de Chantal pro sv. Františka Saleského. Adolf z Essenu potkal v trevírském klášteře kartuziánů lotrinskou vévodkyni Markétu. Ta u něho hledala duchovní pomoc ve svém tíživém životním osudu. Těžce nesla nevěnost svého manžela a předčasnou smrt obou svých dětí. Trápila ji neodbytná nenávisť k manželově milence.

Kartuzián Adolf měl pochopení pro těžkou situaci vévodkyně Markéty. Nehledal řešení v rozvodu, jak by to udělali dnešní poradci, ani žádná psy-

choterapie nepřicházela v úvahu. Se svolením svého představeného napsal jí dva spisy o modlitbě sv. růžence. Jeden se jmenoval »Růžová zahrádka Panny Marie« (lat. *Rosarium – Hortulum Beatae Mariae Virginis*) a druhý »Rozjímání o životě Spasitele« (*Meditationes de vita Salvatoris*), který je shrnutím evangelií. Oba měly dodat vévodkyni odvahy, aby sama sáhla po Písmu svatém. »Zahrada« byla ve středověkém chápání obrazem lidského srdce. Naplňuje nás obdivem Adolfova myšlenka dát životem zklamane a zoufalé ženě návod: »Rozjímej o životě Pána Ježíše srdcem jeho Matky!« Spisy jsou napsány formou rozhovoru mezi Adolfem a Markétou a udivují nás trpělivostí, s jakou ji uvádí do své modlitby.

Adolf z Essenu znal Nový zákon tak dobře, že při modlitbě 50 Zdravasů viděl »před

svým vnitřním zrakem« Ježíšův život jako ve filmu. Ale protože obyčejní lidé tíhnou k povrchnosti, snaží se jí Adolf pomoci tím, že spojuje Pána s jeho Matkou, a tak jí umožňuje proniknout do hloubky své modlitby. Ve třech dílech své knížečky srovnává Adolf z Essenu nejdříve pozdrav *Ave Maria*, pak samu svatou Pannu a konečně ukřižovaného Ježíše Krista s růží.

Tři růže: Ave Maria...

Andělovým pozdravem a pozdravením Alžběty uctívá sám Bůh osobu Panny Marie a v ní Pána Ježíše. Proto pokládá Adolf *Ave Maria* za nejkratší zkratku naší víry, která k nám dospěla přes staletí. Andělský pozdrav je prvním zjevením trojjediného Boha v Novém zákoně: Otec oznamuje narození svého Syna skrze zastínění Duchem svatým. Duch svatý tuto růží tak zalévá, že vyrůstá v srdcích všech dobrých lidí.

Tak poznamenává Adolf na konci prvního dílu: *Ave Maria* je tak milé a milostiplné slovo,

□ **25. fatimský kongres**

6. – 7. září se v německém mariánském poutním místě Kevelaer konal 25. fatimský kongres. Slavnostní promluvu při úvodní bohoslužbě v mariánské bazilice měl sibiřský biskup Mons. Josef Werth. Hlavní mši svatou celebrouval biskup Serfim de Sousa Reffeira e Silva z Fatimy.

□ **Starost o eucharistii**

Anglikánští biskupové ve Velké Británii se vyslovili proti tomu, aby laici vedli eucharistickou bohoslužbu. Znamenalo by to smazání významného rozdílu mezi kněžími a laiky, na kterém je třeba rozhodně trvat. I když je kněží málo, není to žádný důvod, abychom se vzdávali posvěceného úřadu svátostného kněžstva.

□ **Ulice Jana Bosca**

V Albánii, která se ještě nedávno vydávala za jedinou ateistickou zemi světa, byla poprvé pojmenována městská ulice po sv. Janu Boscovi. Ulici v Tiraně zasvětil tomuto světci mládeže tiranský arcibiskup Mirdita.

□ **Pozvolný růst církve na Ukrajině**

Na Ukrajině je dnes 70 farností latinského ritu a 3000 farností uniátských. Více než 3000 kostelů, které komunisté zkonfiskovali, bylo vráceno církvi a 1500 kostelů je ve výstavbě, která je ovšem vzhledem k nedostatku prostředků velmi pomalá.

□ **Úbytek katolíků v Severní Koreji**

Ještě v r. 1945 se o 50 000 katolíků v Pchjongjangu mluvilo jako o »asijském Jeruzalému«. Ale v 50. a 60. letech skončilo mnoho křesťanů v komunistických gulazích. Dnes je v Severní Koreji jen jeden oficiálně uznávaný kult: osobní kult zeměděleho »zachránce a mesiáše Koreje« Kim Ir Sena a jeho syna

Kim Jon Ila. Oficiální údaj hovoří o 10 000 katolíků.

□ **Popravy ve světě**

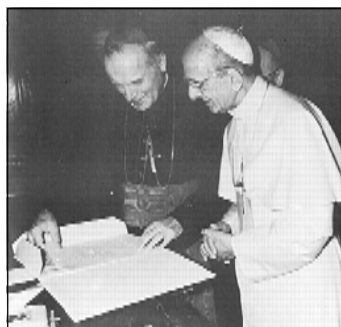
Jen v komunistické Číně bylo v r. 1996 vykonáno 4367 rozsudků smrti. Následuje Ukrajina se 167 exekucemi před Ruskem (140) a Iránem (110). Jak uvádí »Amnesty international«, mnoho států své popravy tají. Celkem bylo v minulém roce popraveno kolem 5000 lidí v 39 zemích světa.

□ **Dětská pout'**

Druhé pouti dětí v Paderbornu v Německu »po stopách sv. Martina a sv. Libora« se zúčastnilo 7700 dětských poutníků.

-sks-

□ **26. září v den 100. výročí narození služebníka Božího Pavla VI.** sloužil za tohoto zesnulého papeže mši svatou státní sekretář kardinál Angelo Sodano v katedrále v Brescii. Ve své homilii zdůraznil, že Pavel VI. skutečně kráčel ve stopách velkého apoštola národů, jehož jméno přijal.

□ **Eucharistie je mystickým středem a srdcem křesťanství**, ve kterém Bůh tajemně vychází sám ze sebe a uzavírá nás do své náruče. Jestliže toto srdce netluče, apoštolové nemohou hlásat evangelium, sestry nemohou těšit a ošetřovat, laici nemohou orientovat svět směrem k Božímu království. Jestliže slavíme eucharistii především proto, abychom se líbili Bohu, stává se pramenem víry.

Misie jsou něco více než jen propaganda určitých idejí nebo zajištění publicity v určitém vymezeném společenství. Misie vychází od Boha a k Bohu směřuje, musí čerpat svůj vznik z větší hloubky a ne pouze v rovině aktivity a strategie, které nás napadnou. Musí mít hlubší a vyšší zdroje než pouhou publicitu a techniku přesvědčování. Forma a způsob, jak se stala sv. Terezie z Lisieux patronkou misí, nám pomáhá pochopit, co je třeba rozumět pod pojmem misie. Terezie nikdy nebyla v žádné misijní krajině, nikdy nevyvíjela bezprostřední misijní činnost. Ale pochopila, že Církev má také srdce, a pochopila, že tímto srdcem je láska. Pochopila, že apoštolové nejsou schopni hlásat evangelium, mučedníci nejsou schopni prolévat svou krev, jestliže toto srdce již nehoří láskou. Pochopila, že láska znamená všechno, že překračuje čas i prostor. A pochopila, že ona sama, malá řeholnice za mřížemi karmelského kláštera v provinčním francouzském městě, může být ve skutečnosti přítomná všude, protože pokud žila láskou, byla spolu s Kristem v samém středu Církve.

Není kořen nesnází v posledních třiceti letech právě v tom, že jsme mysleli pouze na vnější problémy, ale zapomněli jsme, že všechna činnost musí být živena ustavičně hluboko zevnitř?

Eucharistická liturgie jako taková není určena pro nevěřící. Předpokládá, že již byla uskutečněna »iniciace«. Může se jí účastnit pouze ten, kdo vstoupil do jejího tajemství celým svým životem. Liturgie se slaví pro Boha a ne pro diváky. Liturgie není na to, aby uspokojovala osoby a jejich momentální požadavky. Není jejím posláním vyluzovat víru, protože víra má vždy co do činění se samým Bohem, a pouze tam, kde je přítomna jeho blízkost, kde lidské záměry a cíle ustupují do pozadí před velkou úctou k němu, tam se vytváří úrodné pole pro vznik víry.

u m b r i a

Silné zemětřesení, které poštíhlo umbrijský kraj v Itálii 26. září v ranních hodinách, vážně poškodilo horní baziliku sv. Františka v Assisi. Byly zničeny dvě Giottovy fresky, představující scény ze života sv. Františka, a dva obrazy od Cimabueho. Do blízkosti hrobu sv. Františka spadla část zdi. Při druhém otřesu kolem poledne se zřítily část klenby. Dva řeholníci, kteří zjišťovali rozsah způsobených škod, přišli při tom o život. Stalo se tak týden před svátkem sv. Františka. Současně byl poškozen i františkánský klášter. Bazilika zůstane nyní zavřena.

Zemětřesení však poškodilo a zničilo i značný počet obytných i historických budov a vzácných kostelů v provinciích Macerata a Perugia a vyžádalo si oběti na zdraví u 115 osob a 10 lidských životů. Tato katastrofa v samém srdci Itálie přišla právě v době závěru XXIII. národního eucharistického kongresu v Bologni, který tak stanul tváří v tvář tajemství lidského utrpení a bolesti. Svätý otec při první ze dvou eucharistických obětí vyjádřil svou hlubokou účast všem obětem i jejich rodinám.

pují do pozadí před velkou úctou k němu, tam se vytváří úrodné pole pro vznik víry.

Eucharistie se obrací k Bohu a k němu také obrací lidský pohled.

Bez kříže by eucharistie zůstala prázdňným rituálem, bez eucharistie by byl kříž jen lehkou profánní událostí.

Kardinál J. Ratzinger na Euch. kongresu v Bologni

**CHRÁMOVÁ SLUŽBA, Masarykova tř. 48,
772 00 Olomouc, tel.068/522 78 16**

Zasíláme na dobírku „záračné“ medailky:

Zlato 14 karátů 585/1000:

malé – cca 1,00 gr – 690 Kč

velké – cca 2,80 gr – 1899 Kč

Stříbro 900/1000:

malé – cca 0,8 gr – 55 Kč

velké – cca 2,1 gr – 155 Kč

**Cena podle váhy + poštovné. Dodací lhůta
3–4 týdny od doručení objednávky.**

Pro urychlení dodávek a další rozšíření obchodu i do dalších míst potřebujeme více peněz. Se zbožím námi nabízeným je však získat úvěr u banky prakticky nemožné. Hledáme proto touto cestou půjčku, kterou bychom úrokovali 15 % p.a. Podrobnosti telefonicky nebo písemně na výše uvedené adrese. Pomůžete dobré věci a Vaše peníze neutrpí inflací. Věříme, že s pomocí Boží a na přímlovu Panny Marie nalezneme řešení.

VE ŠVÁBENICÍCH U VYŠKOVA bude každou neděli od 28. září do 16. listopadu 1997 otevřena v části historické budovy staré školy pod kostelem velká výstava poprvé uskutečněná v ČR s názvem: **PAPEŽOVÉ DVACETI STOLETÍ**. Spolu s ní je připojena výstava: **PO STOPÁCH SVATÉHO VOJTĚCHA**.

Výstavy jsou sestaveny z více jak 1 500 obrázků, pohlednic, fotografií, poštovních známek, životopisů a jiných dokumentů z této oblasti. Otevřeno bude od 8.30 do 12.00 hodin a od 13.00 do 17.00 hodin.

Vstupné je dobrovolné. Výtěžek bude věnován na velké opravy zdejšího kostela sv. Michaela.

**SETKÁNÍ KŘESŤANSKÉ MLÁDEŽE NA
POUTNÍM MÍSTĚ V LECHOVICÍCH
18. 10. 1997 V 16.00 HODIN.**

AIN KARIM

„Mistře, kde bydlíš?“

„Pojďte a uvidíte.“ Paříž 97

**Mši svatou bude sloužit P. Alvaro
Gramatica.**

**Pěší pouť od Prosiměřického kostela
ve 14.30 hodin po krátké pobožnosti.**

DOPRAVA AUTOBUSY: – zastávky ČSAD
**Z Moravského Krumlova (fara) odjezd
ve 14.30 hod.** přes Rybníky, Dobelice, Vé-
myslice (14.50 hod.), Čermákovice, Horní
Kounice, Tavíkovice, Běhařovice
(15.10 hod.), Přeskače, Medlice, Višňové
(15.20 hod.), Trstěnice, Skalice
(15.35 hod.), Hostěradice do Lechovic.

Ze Šafova ve 14.30 hod. přes Hranice,
Havraníky, Konice (14.50 hod.), Znojmo
(Videňská pod mostem 15.05 hod.), MHD
u lázni, Únanov (15.17 hod.), Plaveč,
Němčičky (křížovatka), Mikulovice, Horní
Dunajovice (15.37 hod.), Želetice, Vítoni-
ce, Prosiměřice, Práche do Lechovic.

Z Pavlic ve 14.30 hod. přes Ctidružice,
Štítary, Šumnou, Lesnou (14.50 hod.), kří-
žovatku Vracovice-Břečkov, křížovatku Mi-
líčovice, Cítonice, Přímětice (15.15 hod.),
Kuchařovice, Suchohrdly do Lechovic.

**Časy autobusů jsou jen orientační: au-
tobus čekat nebude, ale může se opoz-
dit!!!**

DIGITÁLNÍ VARHANY

AHLBORN

– OD ŘÍJNA 1997 NOVÉ MODELÝ –
DVA MANUÁLY, PEDÁL 27/30 KLÁVES,

SL – 227 SL – 230

126.000 Kč

136.000 Kč

VIŽÁDEJTE SI PODROBNÉ INFORMACE

VÝHRADNÍ DISTRIBUTOR:

K+R import export spol. s r o.

Ústrašín 5, 393 01 Pelhřimov

Tel., fax: 0366/972 96, 972 97

**DUCHOVNÍ OBNOVA SE SALESIÁNY
VE LHOTĚ U OLEŠNICE NA MORAVĚ**

● **čtyřdenní o rodině, dětech a mezilid-
ských vztazích podle křesťanské tradice –
exercitátor:** P. Josef Brtník SDB, ředitel
brněnské komunity.

Termíny: ● od večera pátku 14. 11. 1997
do úterý odpoledne 18. 11. 1997; ● od
úterý 18. 11. 1997 večer do soboty
22. 11. 1997 odpoledne; ● **cena:** 750 Kč,
strava, nocleh, režie.

● **víkendová pro mládež** o smyslu živo-
ta – **exercitátor:** P. František Blaha SDB
nebo P. Milan Mihulec SDB z Brna Žabo-
vřesk.

Termín: ● od pátku večer 12. 12. 1997
do neděle 14. 12. odpoledne; ● **cena**
360 Kč.

● **Přihlášky přijímá a podrobnější in-
formace poskytuje:** Římskokatolický far-
ní úřad, 679 62 Sulíkov 24, tel. Fr. Blaha
0521/46 29 51. Přihlášení obdrží písemné
informace v dostatečném časovém prostoru.
Již nyní je třeba tuto akci podpořit
modlitbou, obětmi i dobrými skutky.

GLOSA

*Co je jedním ze závažných důvodů ne-
dostatku kněžských povolání? Nebez-
pečí, že z nich budou vyrůstat hlasate-
lé sekularismu, kteří by byli by církví
spíše na škodu. Poslat mladé horlivé
křesťany do některých seminářů zna-
mená vystavit je vážnému nebezpečí
postupné ztráty víry.*

*Podobně je tomu s řeholními povolá-
ními. Jestliže z řádu vymizel duch
evangelia a duch zakladatele, jestliže
se v kláštěrech zahnízdilo pohodlí, ne-
kázeň, světský duch, vymřela modlit-
ba a oběť, nemá takový řád právo na
život, neboť není místem svatosti
a skutečným evanjelijních rad,
nýbrž pokrytectví, lenosti a dokonce
i trestuhodné rozmařilosti. Klášter
musí být zahradou modlitby, obětí
a ctností a nikoliv jen pohodlným pen-
zionem pro zajištěné a samostně žijící*

*jedince. Co si musí řád pečlivě střežit,
je důsledné zachovávání řehole tak, jak
ji formuloval zakladatel řádu. Řád to-
tíž nevymírá smrtí posledního člena,
ale už v době, kdy se z jeho způsobu
života a poslání vytratí duch zaklada-
tele. Změna vnějších okolností může
přimět řád, aby hledal nové formy vněj-
ší činnosti a působení, nikdy však, aby
uvnitř uvolňoval svou kázeň, zaváděl
pohodlí a přizpůsoboval se duchu svě-
ta. To nejpostatnější v řeholi je doko-
nalé sebeobětování, úplné zřeknutí se
světa i sebe samého. Řeholní život se
musí žít bud' naplno, nebo vůbec ne.
Polovičatý řeholník není ani řádný
křesťan. Ohlížet se nazpět znamená
zradit své povolání.*

*Smazávat rozdíl mezi knězem a laikem
neznamená povznesení laika, ale de-
gradaci laika i kněze.*

m

**ŽAROŠICE – STAROBYLÉ POUTNÍ MÍSTO
„STARÉ MATKY BOŽÍ“, OKR. HODONÍN**

Tradiční „Zlatá sobota“ 13. září odpo-
ledne – sv. růženec, křížová cesta, barok-
ní poklona Matce Boží, (příležitost ke svát.
smíření).

V 18.00 hod. hlavní mše svatá, celebruje
o. biskup Vojtěch z Brna. Následuje svě-
telný průvod se sochami P. Marie (svíce
s sebou). Další mše svatá v 21.00 hod.
a 24.00 hod.

Neděle 14. září – od rána duchovní pro-
gram. Ve 14.00 hod. zakončení poutě.

Malá zlatá sobota je 6. září – stejný pro-
gram.

13. října je letos poslední Fatimský den.
Večer 17.30 hod. modlitba sv. růžence,
mše svatá, světelný průvod.

Informace o poutích na tel.: 0629/63 16 16.
Na společenství s vámi se těší P. Pavel
Kopecký.

Neděle 12. 10. – 28. v mezidobí
Mk 10,17–30

Bůh není Bohem „nemožností“. Jen je třeba znát metodu, jak udělat možným ve světě to, co je lidsky nemožné. Této metodě učí Kristus: plní vůli Otce – tvoří s ním dokonalou jednotu – proto je vpravdě tvůrčí. Nebudu-li jeho učenlivým žákem, povedu smutné křesťanství.

Pondělí 13. 10. – Řím 1,1–7

Víra není zdaleka jen zděděné bohatství po předcích. Jsem-li opravdu člověk v Krista věřící, jsem jím proto, že mě Ježíš Kristus povolal. Vždy je dobré mu za to děkovat.

Úterý 14. 10. – Řím 1,16–25

Evangelium – dva tisíce let stará slova – a přece je to Boží moc, stejně působivá dnes jako v době Pavlově. Jak ho přibližovat druhým? Ta otázka by mne měla znepokojovat!

Středa 15. 10. – Řím 2,1–11

Být soudcem druhých, to je velmi láká a přitom nebezpečná věc. Není lepší se za druhé lidi před Bohem spíš přimlouvat?

Čtvrtek 16. 10. – Řím 3,21–30a

Všichni jsme hříšníci a jsme ospravedlnění zdarma. Je to uvěřitelné? Nezkazí nás to? Naopak. Je to zřejmě jediná cesta, na které nás Bůh může naučit velkorysé lásce a vděčnosti k němu i k lidem.

Pátek 17. 10. – Řím 4,1–8

Abraham – otec naší víry. Uvěřil Bohu a šel podle jeho slova s ním. Vzor pro každou dobu, pro každého věřícího.

Sobota 18. 10. – Svatý Lukáš
Lk 10,1–9

Ten, kdo se skutečně nechá vyslat Kristem, přináší požehnání. To ale neznamená, že bude lidmi vděčně přijat. Ale i tak je krásnou věcí být nositelem Božích darů.

Nebylo by tolik falešných náboženství, kdyby žádné nebylo to pravé.

Blaise Pascal

Jsou tři druhy lidí: Ti jedni slouží Bohu, protože jej našli. Jsou šťastní a rozumní. Ti druzí jej hledají. Jsou nešťastní a rozumní. Ti třetí jej nehledají. Jsou nešťastní a blázniví.

Blaise Pascal

Neděle 12. října 28. neděle v mezidobí	- 1. čt.: 7,7–11 Ž: 90,12–13,14–15,16–17 2. čt.: Žid 4,12–13 Ev.: Mk 10,17–30	odp.: 14
Pondělí 13. října féerie	- 1. čt.: Ø in 1,1–7 Ž: 97,1,2–3ab,3cd–4 Ev.: Lk 11,29–32	odp.: 2a
Úterý 14. října féerie	- 1. čt.: Ø in 1,16–25 Ž: 18,2–3,4–5 Ev.: Lk 11,37–41	odp.: 2a
Středa 15. října památka sv. Terezie od Ježíše, panny	- 1. čt.: Ø in 8,22–27 Ž: 19,8,9,10,11 Ev.: Jan 15,1–8	odp.: 10b
Čtvrtek 16. října památka sv. Hedviky, oboholnice, výročí zvolení papeže Jana Pavla II.	- 1. čt.: Ø in 3,21–30a Ž: 129,1–2,3–4b,4c–5 Ev.: Lk 11,47–54	odp.: 7
Pátek 17. října památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka	- 1. čt.: Flp 3,17–4,1 Ž: 34,2–3,4–5,6–7,8–9 Ev.: Jan 12,24–26	odp.: 5b
Sobota 18. října svátek sv. Lukáše, evangelisty	- 1. čt.: 2 Tim 4,9–17b Ž: 145,10–11,12–13ab,17–18 Ev.: Lk 10,1–9	odp.: slov. 12a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	12.10.	13.10.	14.10.	15.10.	16.10.	17.10.	18.10.
Antifona	1136	1150	1166	1741	1779	1722	1563
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	1559	1198	1723	1673
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1674
Žalmy	1137	1152	1167	1783	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1743	1770	1724	1674
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1170	1743	1780	1562	1563
Prosby	1140	1155	1171	1744	1771	1724	1675
Záv. modlitba	721	1156	1171	1560	1561	1562	1564
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1219
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1219
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1219
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1684
Záv. modlitba	721	1159	1175	1560	1561	1562	1564
Nešpory: SO							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1560	1207	1677
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1678
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1678
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1749	1777	1680
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1180	1749	1780	1564
Prosby	1135	1149	1165	1180	1750	1778	1681
Záv. modlitba	721	721	1165	1181	1560	1561	1564
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

**Malice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

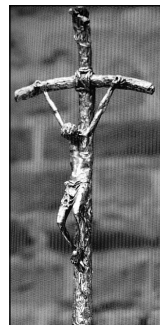
**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme:
Obraťte se
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiraži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.**

vám...

Představujeme

MÁM VÁS VELMI RÁD **Promluvy Jana Pavla II. při návštěvě** **ČR 25. – 27. 4. 1997**

...Chystám se opustit vaši zemi a chtěl bych
poděkovat Bohu za obnovené svědectví víry a za pří-
zeň, které se mi dostalo během těchto oslav milénia mu-
čednické smrti svatého Vojtěcha. Ještě stále mám před
očima i v srdci zástupy, které doprovázely mé putování: mlá-
dež, která zpěvem a modlitbami zaplnila Velké náměstí v Hradci
Králové, nemocné osoby i řeholníky a řeholnice, kteří naplnili ba-
ziliku břevnovského arcidiákonství. Jak nevzpomenout na intenziv-
ní atmosféru, která dnes ráno oživovala eucharistické shromáždění na Letenské
pláni a na právě ukončenou ekumenickou modlitbu s bratry ostatních křesťan-
ských církví a vyznání v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha?...

Těmito slovy se loučil Jan Pavel II. na Ruzyňském letišti při příležitosti své ná-
vštěvy v České republice v dubnu letošního roku. Zanechal nám zde svědectví své
mimořádné osobnosti, ale také svá slova, jejichž poselství všem lidem našeho
národa – a především věřícím – zde zůstává. V nakladatelství ZVON v těchto dnech
vychází nová kniha, ve které je slovem i obrazem zachycena celá tato památná
návštěva. V ní se nám naskýtá příležitost, abychom se ke slovům papeže Jana
Pavla II., která při své návštěvě u nás pronesl, znovu vrátili a přijali jejich výzvu
i poselství.

Knihu vydalo nakladatelství ZVON
Formát A5, brož., 112 stran s barevnými fotografiemi, cena 155 Kč.

Malice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Pláceno převodem
706 035

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Malice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Malice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stilia.malicecm@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podáván i novinových zaslouk povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j.: 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zaslouk povoleno SR, §. p. ZsRF Bratislava, č.j.: 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.